

Rigsdagstidende.

1852.

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 15.

Fjerde Session.

6te Møde.

Løvedagen d. 16. October.

(Forts.)

C. C. Møller: Jeg har med spændt Opmærksomhed hørt de forskellige Foredrag, som ere holdte idag her i Thinget; jeg havde haabet, at jeg som en Recrut skulde blive oplyst af de ældre og viede Folk om, hvorfor man netop sætter Forholdet mellem Danmarks Bessatning og Hertugdømmernes Bessatning som $\frac{2}{5}$ til $\frac{3}{5}$. Jeg har nok seet et Sted, at det skulde være ifølge Folketallet, og at det derfor allerede tidligere skulde have været fulgt med Hensyn til Udskrivningen; men jeg finder, at det er en ganske egen Maade at sætte Folk i Skat paa, efter Folketallet. Jeg finder, at Enhver, der, som jeg selv, har havt med Ligninger i mindre Communer at gjøre, maatte have søgt et ganske andet Fundament for Bessatningen end netop Folketallet, idet man vilde vide, at man i mange Sogne vilde være gaaet meget urigtigt frem, naar man vilde bessatte efter Folketallet. Derfor har man valgt andre Fundamenter, f. Ex. Hartzkornet og hvad der kan give den vedkommende Landsdeel Kraft og Styrke, og i den Henseende troer jeg, at Hertugdømmerne ere i Besiddelse af ganske andre Hjelpekilder og Hjelpekilder end den egentlige Provinds Danmark. Jeg troer, at vi ingenlunde kunne staae os ved, at vor Bessatning i Forhold til Hertugdømmernes beregnes efter Forholdet 3 til 2, og det, hvorom jeg vilde tillade mig at spørge den ærede Forsamling, navnlig den høitærede Finantsminister, er, hvad der egentlig er Grunden til, at man har stabiliseret dette Forhold 3 til 2, thi, dersom det alene er paa Grund af Folketallet, saa kan jeg ingenlunde forstaae, at det kan være noget tilstrækkeligt eller rigtigt Fundament.

Finantsministeren: Den sidste ærede Taler har spurgt Finantsministeren, hvad der kan have bevæget Regjeringen til at foreslaae at stabilere et Forhold efter Folkemængden. Jeg maa derved først bringe i hans Erindring, at Regjeringens Forslag netop ikke gaaer ud paa at stabilere Noget; Regjeringens Forslag gaaer ud paa at formulere sin Udgiftsbegjæring for næste Aar til det, som kan antages at være stemmende med den nuværende Tilstand. Regjeringen har ikke opstillet nogen Beregning over Folketallet o. s. v., og endnu mindre fremsat, at det skulde være en absolut bindende Maalestof for en længere Fremtid. Regjeringen har sagt, at Forholdstallet i Henseende til Udgiftsbegjæringen for næste Finantsaar er bestemt til det samme, som i mange Aar har været gjældende med Hensyn til Udskrivningen til Hæren, og at dette Tal desforuden ogsaa paa det Nærmeste svarer til det Tal, der kommer ud ved at tage Folkemængden. Jeg troer netop, at de Tvivl, som den ærede Folkethingsmand sagde, at han selv har havt, noksom rejsfærdiggjøre, at Regjeringen har holdt sig til det Forholdstal, som allerede i et meget analogt Forhold var det givne. Det vil ikke være undgaaet den ærede Rigsdagsmands ligesaa lidt som de øvrige Rigsdagsmands Opmærksomhed, at der altid i constitutionelle Stater er en vis Overensstemmelse imellem Pengebevillingen og Bevillingen af Mandskab til Hæren. Nu forekommer det mig, at det under Omstændigheder som de nuværende vilde være meget vanskeligt, om man skulde discutere Forholdsqvotaens Størrelse, og det er derfor meget heldigt, at man fra Fortiden af har en bestemt Norm i Henseende til det ene af disse to Vdelsesforhold, nemlig Udskrivningen til Hæren, og det ligger da meget nær, at man holder sig til det samme Forholdstal, hvor der er